

IN KIGALI

Vrijdagmorgen vroeg, ik zit op de rand van mijn bed en sla mijn (Engelse) bijbel open

"Fear not, for I have redeemed you ;I have called you by name, you are mine. When you pass through the waters I will be with you, and through the rivers they shall not overwhelm you; when you walk through fire you shall not be burned, and the flame shall not consume you. " (Jesaja 43)

Na drie dagen lesgeven wist ik even niet hoe het verder moest. Ik had het me heel anders voorgesteld. Les geven in papier-maché; Het goedkoopste wat er is toch ? Oude kranten heeft iedereen, ik hoef alleen maar behangplaksel en kippengaas te kopen. Verf heb ik van de Action meegenomen. Zo dus niet hier in Rwanda ;Kranten zijn bijna niet te vinden. Behangplaksel kennen ze niet. En " chicken wire" wa's dat? En dat de meesten van de studenten alleen Ikinyarwanda spreken maakt het ook niet makkelijker.

Maar de Heer belooft in Zijn woord dat hij altijd bij mij is. En hoewel het soms moeilijk was, was dat mijn houvast. Ik heb als moeder van een groot gezin en student aan de kunstacademie geleerd om creatief te denken. Bij een uitgeverij hebben we 10kg. kranten gekocht. Behangplaksel maak ik van water met meel. De studenten nemen zelf kartonnen dozen mee of een schaal van thuis om als mal te dienen. De bedoeling van onze organisatie "Save Generation Organization" is niet alleen om jonge schooldropouts een ambacht te leren. Maar om ze te leren om dat ambacht te gebruiken om zichzelf te onderhouden. Ze moeten ook zelf proberen om materialen te zoeken. Sommigen zijn heel inventief, andere minder. Maar een goede ontwikkeling is dat ze een soort coöperatie opgezet hebben. Iedereen neemt elke week wat geld mee, en daar wordt meel van gekocht (om lijm te maken). Sommigen nemen een krant mee. Of een dienblad dat als mal kan dienen. Op deze manier leren ze om niet van mij als lerares of van de organisatie afhankelijk te zijn.

Ik voel me gezegend omdat:

Ik zonder problemen hier gekomen ben. Het met mijn gezondheid heel goed gaat. Ik heel gastvrij ontvangen ben door Yvette en haar familie. Dat het Engels spreken heel goed gaat. Dat ik een kamer voor mezelf heb. Dat ik geen heimwee heb. Dat ik Watsapp heb zodat Jack en ik altijd gratis kunnen bellen.

Het Afrikaanse leven begint te wennen nu ik een maand hier ben. Je bent blij als er elektriciteit is, (vlug m'n telefoon opladen.) Oh, er komt weer water uit de kraan snel je kleren wassen. De temperatuur hier in Kigali is altijd rond de 25 graden, heerlijk. Wel is het nu regentijd.

Het verkeer raast kris kras door elkaar. Wie het hardst toetert heeft voorrang geloof ik. De straten zijn altijd vol, wandelaars, fietstaxi's, brommertaxie 's. bussen.

Hier in de buurt waar Yvette woont kan ik niet rustig over straat lopen. Kinderen willen me altijd even aanraken, of "Goodmorning" tegen me zeggen. Of ze roepen "Muzungu"" (White) Anderen staren me aan, "Wat doet die blanke vrouw hier ?" Dat is een nieuwe ervaring voor me.

Als afsluiting nog iets moois : Op school stelde een jongen voor om elke morgen samen met gebed te beginnen. En iedereen was het daar mee eens. "Ja, want we hebben God toch allemaal nodig ?" zeiden ze : AMEN

Hartelijke groet uit Kigali.

